

KAJ Z OBČUTKOM ZAVRŽENOSTI

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Psihologija, psihiatrija in sociologija, vse se veliko ukvarjajo s človekovim izkustvom zavrženosti. V naši sodobni družbi so najbolj šibka točka prav odnosi v katerih doživljamo veliko zavrženosti. Večina izmed nas ne razmišlja o zavrženosti in se morda niti ne zavedamo, da smo jo doživeli in kakšne posledice nam pušča. Doživeli smo jo pa vsi. Nekaterim je uničujoče zaznamovala vse odnose in vse trenutke. Zaradi doživetja zavrženosti začnemo zavračati sebe, Boga in druge. Prepričani smo, da smo nezaželeni. Da nas nihče nima rad, da nimamo notranje moči, da smo sami. Počutimo se izločeni in izobčeni, izdani in osramočeni. Včasih so bolečine zavrženosti tako hude, da jo razumsko ignoriramo. Vendar bolečina srca kljub temu, tare našega duha. Občutek zavrženosti, ki ga globoko v sebi nosite, se morda pojavlja kot nemir, frustracija, osamljenost.

Njeni začetki lahko segajo že v otroštvo, v odnos med starši in vami: odsoten oče ali mati ali oba, razpad družine... Kasnejše zavrnitve so to izkušnjo le poglobljale in krepile. Tej stiski se pridruži še neuspešna zakonska zveza. Zavrženost in izdano zaupanje. Občutki, ki bičajo tudi naše telesno zdravje.

Križani Jezus pa nam kaže, da nismo zavrženi, ampak da smo prav v občutku zavrženosti, ki ga doživljamo, brezpogojno sprejeti. Tudi tebi in meni, ki doživljava zavrženost, zavrnitev, razočaranje in osramočenost veljajo besede, ki jih je angel rekel Mariji: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!« Sprejet/a si, priljubljen/a, obdarjen/a.

Ker je srce našega srca Sveti Duh – Duh Križanega Jezusa Kristusa, ki oživlja našega duha, dušo in telo, lahko izkustvo zavrženosti v resnici postane pot do moči Svetega Duha v nas. Prizadevanje vseh treh omenjenih znanosti dobi svoj temelj in smisel šele, ko upoštevamo človekovega duha in dušo naše duše – Svetega Duha.

Takrat zavrženost postane priložnost za doživljanje odrešenja ali novega življenja, nove moči in zrelosti.

Pet korakov je, ki mi omogočijo, da iz križa in rane zavrženosti lahko počasi vstanem in zaživim:

1. Prvi korak je prepoznavanje, sprejemanje in poimenovanje zavrženosti. Najraje se s tem ne bi ukvarjali, ker se bojimo bolečin, ki spet privrejo na dan. A vendar so prav te pot ozdravljenja in odrešenja. Le če se soočimo z resnico in jo sprejmemo nas Bog lahko osvobodi ujetosti v negativne trenutke našega življenja. Jezus je prišel iskat bolne in grešnike in ne pravičnih.

2. Naslednji korak je ta, da se zavestno odrečemo zameri in zlu, ki ga je zavrženost v nas prebudila. Zavestno se odrecite vsem slabim sadovom, ki jih je zavrženost izlegla v vašem življenju: grenkobi, užaljenosti, zameri, sovraštvu in uporništvu. Vse to je strup! Če ga boste nosili v svojem srcu, bo zastrupil in uničil vaše življenje. Čustveno in telesno vas bo uničil. Zato se zavestno odločite in povejte Jezusu: »Gospod Jezus, v tvojem imenu, se zavestno odrekam grenkobi, užaljenosti, zameri, sovraštvu, zaničevanju, podcenjevanju in uporništvu«. Zamera je luksuz, ki si ga ne morete več privoščiti. Zamere si ne smete več privoščiti. Predrago vas bo stala.

3. Tretji korak je odločitev, da bom odpustil tistemu, ki me je najbolj prizadel. Kako se je Jezus soočil z bridko zavrženostjo, ki jo je sam doživel? »Jezus je govoril: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23, 34). Prepuščen sam sebi nisi sposoben/sposobna odpustiti. Če se izročiš Svetemu Duhu boš lahko odpustil/a. Odpuščaš zaradi sebe, ne zaradi tistega, ki te je prizadel. Vrzi iz sebe vse strupene naravnosti do bivšega partnerja. Ko se boš poslovil/a od svoje zamere in zavrženosti boš spremenjen/a. Bog tebe in vsakega spoštuje in to zahteva tudi od nas. Spoštuje nas kot svoje sinove in hčere, ne kot lažnivce, sovražne, nevoščljive, nezveste, zlonamerne... Če želite, da vam bo šlo dobro, se morate naučiti spoštovati sebe, svoje starše, bivšega zakonca. Morali boste odpustiti svojemu možu/ženi. »Kako naj mu odpustim, če je uničil toliko let mojega življenja, potem pa pobegnil z drugo žensko?« Ali želite, da vam uniči še preostanek vašega življenja? Če je tako, mu še naprej zamerite. To bo uničilo vaše življenje. Ne trpi najbolj tisti, ki ste mu zamerili, ampak vi, ki ste zamerili. Odpuščanje ni čustvo, ampak odločitev. Če rečeš ne zmorem, v resnici rečeš nočem. Če lahko rečeš nočem, lahko rečeš tudi hočem. Reci hočem, in prosí Boga naj njegovo odpuščanje deluje v tebi in skozi tebe. V moči Svetega Duha boste zmožni odpustiti, če hočete.

4. Četrty korak je sprejemanje in zaupanje vsemu, kar je Bog že naredil zate po Križanem Jezusu. Naša vera temelji na dejstvih. Tem sledijo čustva in občutki. Dejstva so: Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v pismih, bil je pokopan in tretji dan je vstal (1 Kor 15,3-4). Ta dejstva so temelj evangelija, ki jih vera sprejme in iz njih deluje. Posledica dejstev in vere so občutki. Na čem temelji tvoja vera: dejstvih ali občutkih? Občutki se spreminjajo po vetru. Dejstva se ne spreminjajo. Verjemimo dejstvom, tudi če nas občutki prepričujejo v nasprotno. Jezus na križu s svojo zavrženostjo ozdravlja vse trenutke tvoje zavrženosti. Sprejema in trpi sramoto, da bi bil/a ti lahko deležen/na njegove slave in veselja. Umrl je tvojo in mojo smrt, da bi midva oba lahko sprejela njegovo življenje. On vzame nase tvojo zavrženost, skupaj z vso sramoto, izdajstvom, agonijo in srčno bolečino. Ali te vse to kar je Kristus naredil zate ne osvobaja? Rezultat njegovega trpljenja zame je neposreden dostop do Boga. Z njegovo smrtjo smo mi spet lahko Božji sinovi in hčere (prim. Ef, 1,3-6). Našo zavrženost ozdravi s tem, da jo sam nosi, da bi nas Bog lahko sprejel. V

Križanem mi pravi: Vstopi, dobrodošel si! Zanimam se zate. Ljubim te in želim, da si z menoj. Dolgo sem čakal nate!«. Nisi zavrženec, niti drugorazredni državljani niti suženj. Hči in sin si. Ljubljen v Ljubljenem. Najden in živ. Vse da zato, da bi bil ti živ in najden. Veseli se te (prim. Lk 15,7).

5. Peti in zadnji korak je samega sebe vedno znova sprejemati kot prvi Božji dar. Zahvaljujte se zase. Za to kar ste in Bogu pomenite. On vas je ustvaril. Ne podcenjujte njegove umetnine. Morda gledaš sam/a nase kot na seznam neuspehov in napačnih odločitev. Morda se doživljaš in se imaš za »zgubo«. Bog pa te kliče »moja ljubljen hči, moj ljubljeni sin«. Lahko se sprejmeš tako, kot te Bog sprejema v Kristusu. Edini pravi kriterij za vrednotenje samega sebe je to kar Bog pravi, da si postal v Jezusu Kristusu. Če boš vztrajno sprejemal, verjel in razglašal to kar si v Kristusu, boš začel premagovati staro in negativno mišljenje in govorjenje o sebi. Lahko se boš sprejel kot njegov dragoceni dar. To v resnici si. Ti in tudi tvoj zakonec. Odlično priložnost imaš, da ti spet začneš živeti iz Božje resnice o tebi. Ta osvobaja tvoje srce vseh laži in zla. Ti si del Kristusovega telesa, Cerkve. Potrebuješ brate in sestre in oni tebe. Bog te sprejema tudi preko njih. Da bi ti ja lahko sebe sprejel kot njegov največji dar, ki ga vedno znova lahko razdeliš z vsemi brati in sestrami. Član Božje družine si. Tudi če ti soprog/a ni nikoli izkazoval/a pozornosti in ljubezni, te je Bog vedno sprejemal, te cenil in te ljubil. V središču njegove osebne skrbi in naklonjenosti si. Enako si mu dragocen/a kot Jezus. Jezus se nam ves izroči zato, da »bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih«. Ker je v tebi, tudi ti Boga lahko ljubiš z enako ljubeznijo, kot ga je ljubil Jezus. On te želi pripeljati v enak odnos ljubezni, kakor ga imata Oče in Sin: obojestransko ljubezen in veselje. S tem, da te pripelje v njegovo družino, zlomi tvoje verige osamljenosti in zavrženosti. Poišči si skupino – skupnost, ki je njegova družina. Postani del živega Kristusovega telesa. V njem boš okusil srečo in resnico tega kar si.